

Sarah Vaughanová

Láska s chutí makronky

Jedna pekařská soutěž,
pět životních osudů...

Mladá fronta

Sarah Vaughanová

*Láska
s chutí
makronky*

Mladá fronta

Sarah Vaughanová

Z

Láskq s chuti makronky

Mladá fronta

Přeložila Jana Hejná

Copyright © Sarah Vaughan 2014

Translation © Jana Hejná, 2015

Cover photo © Radostina Boseva, 2015

* Úryvek z básně W. B. Yeatse *Druhý příchod*, překlad Martin Hilský

** Úryvek z básně Johna Donna *Východ noci* převzat z antologie
Škola noci, překlad Zdeněk Hron, Československý spisovatel, 1978

PRO ELLU, JACKA A PHILA
Z lásky

Vše rozpadá se, střed se zevnitř hroutí, chaos a zmatek zaplavily svět.
(W. B. Yeats: *Druhý příchod*)

Jsem skutečně přesvědčený, že dorty zlepšují život.
(Dan Lepard, *slavný pekař a autor kuchařských knih*)

Prolog

Duben 1964

Představte si dokonalý domov: půvabnou venkovskou chaloupku nebo rozlehlý statek se zdmi porostlými vistářiemi, cihly prohřáté od sluníčka. Představte si zahradu: včely opilé nektarem topolovek, vzduch se tetelí letním parnem a jabloň zašelestí listy, k zemi shazuje první letošní ovoce.

A teď si onen dům představte vytvořený z perníku: nazlátlé pláty stěn, střešní tašky obkroužené bílkovou polevou a poseté cukrátky. Do květinových záhonků zasadte lízátko, zem pokropte dražé jahůdkami, cestičky vydlážděte lentilkami. Na okamžik se zastavte a tuhle kulinářskou verzi domečku pro panenky obdivujte. Váš ideální domov a zároveň pochoutka, která zmizí až příliš rychle.

*K*athleen Eadenová odloží pero a nespokojeně si skousne spodní ret. Takhle to napsat nechtěla.

Přenesle svůj cukrářský výtvar na podlahu a natáhne se na zemi před ním, až se jí tvídová sukně vyhrne k bokům; dlouhé nohy roztáhne daleko od sebe jako děcko. Vysoký a měkoučký axminsterský koberec je velice příjemný a ona se do něj noří hlouběji a hlouběji, vytahuje se z utlounkého pasu, stydkou kost tiskne do tlustého vlákna.

Zvedne se na loktech a nahlédne do domečku, chřípí jí okamžitě naplní vůně Vánoc: perník a skořice, cukrový sirup a třtinový cukr, pomerančová kůra, špetka hřebíčku. Střešní tašky jsou poprášené moučkovým cukrem. Opatrně se natáhne a narovná klepadlo ve tvaru srdce, které sklouzlo po zatím nezaschlé polevě. Tak je to lepší. Cukroví se pod lehounkým dotykem posune po polevovém lepidle přesně tam, kam patří.

A přece stále není dokonalá, tahle kýčovitá lahůdka, kterou bu-
duje už čtyři hodiny. Tašky na střeše jsou nakřivo a vykrajovaná
okénka by měla být v jedné řadě. Žena se nakloní blíž. Světlo ze-
šikmeně proniká otvory a mizí v perníkové temnotě. Ajaj, taková
školácká chyba. Kathleen sáhne po peru: „Při usazování oken po-
užijte pravítko.“ Nebo je snad měla vyrobit spíš dělená? Rty se jí
nehlasně pohybují, zatímco pro čtenářky časopisu *Hospodyňka*
sepisuje přesný postup výroby. Její ruka zrychluje a zrychluje, až
nakrabatí luxusní krémový papír značky Basildon Bond, ale písmo
zůstává i nadále perfektní: kultivované obloučky vyvedené kobal-
tově modrým inkoustem.

Přečte si po sobě vlastní slova. Pořád to není ono, stále se jí
nepodařilo zachytit skutečný důvod, proč perníkové chaloupky tak ne-
smírně ráda vyrábí, přestože se jedná o činnost z racionálního hlediska
naprosto nesmyslnou. Pokusí se vyčistit svou mysl a na chvíli zapo-
menout na úzkost, kterou v ní vyvolává blížící se uzávěrka. K jejím
uším proniknou řinčivé akordy nejnovějšího hitu od Beatles, jeho vese-
lá, přímo návyková melodie. „Nekoukám tolik na peníze,“ pění Brouci,
a přestože už je Kathleen ve svých sedmadvaceti příliš stará na to, aby
se nechala uchvátit mladíčky s účesem připomínajícím smeták, svižná
bujarost písničky ji na okamžik přece jen rozptýlí.

Musí pokračovat. Skloní se a zamžourá perníkovými okny dovnitř.
Možná se na to dívá ze špatného úhlu? Proč je z té chaloupky u vytr-
žení její šestiletá neteř Susan – a co na ní tolik láká ji samu?

Perníková chaloupka je něčím víc než pouhým součtem jednot-
livých částí: nejde jen o cukrátku a perník spojený bílkovou polevou,
lesklý od rozšlehaného bílku a obalený tlustou vrstvou cukru. Na ta-
kovém pohádkovém domečku je totiž něco nadpozemského...

A pak náhle pochopí.

V očích ji začnou pálit slzy, které zaplaší mrkáním. Teď ne, na tohle
teď vážně nemá čas. Musí dopsat sloupek. Zhluboka dýchá a v duchu
si opakuje zklidňující mantru: nádech na dva, výdech na pět; nádech
na dva, výdech na pět.

Zvedne se na bobek, přenesse chaloupku na stůl a začne procházet nashromážděná lejstra. Na vrcholku hromady papírů tiše stydne šálek Earl Greye, který málem rozlije, když k němu natáhne roztřesenou ruku. Sebelítost je pořád na dosah, svírá jí útroby smyčkou tak pevnou, že snad musí být skrz její uzounký hrudní koš dokonale viditelná, a ona polyká, znovu a silněji, aby ji odplavila pryč. Je tam ještě? Ano, samozřejmě. Neustále jen těsně za hranicí zorného pole: tak blízoučko, že ji může kdykoliv pohltnout znovu. Tak to ale nemůže nechat. Musí to překonat.

Sáhne do sáčku lékorek, které používala na ozdobu, a rozmačká jeden ze zbývajících bonbonů o patro. Jazyk jí zalije sladkost, klouže dolů do krku, nehmotná a přesto rozptylující. Znovu upíjí čaj. Tak je to lepší.

„Nestorka pekařů se záviděníhodnou figurou“ by se přece takhle pošetile nechovala, že? Tohle označení, s nímž přišel časopis *Harper's Bazaar*, u ní obvykle vyvolá posměšný úsměv, ale teď se na něj pokouší dívat čistě jako na lichotku. Nechá dlaně sklouznout k vosímu pasu a bezděčně uhladí sukni, pokusí se napřímít, palce vtisknuté do prohlubně kyčelních kostí. Možná to má nakonec i svoje výhody.

Opře se na židli a urovná list papíru před sebou. Teď by měla být schopná sloupek dokončit – pokud se jí tedy podaří ignorovat smutek, který jí leptá útroby. Zhluboka se nadechne a začte se do posledního odstavce. Rukopis se chvěje a rozpíjí.

Zatraceně, holka! Kathleen Eadenová horečně strhává víčko z plnicího pera a odhodlaná nevšímat si slz, které jí navzdory všem snahám znovu stoupají do očí, se pustí do psaní.

Dorťy a koláče

Z

Lidé se mě často ptají, v čem spočívá tajemství mého pečení. Mám vám ho prozradit? Žádné neexistuje. Dobře péct totiž dokáže skutečně každý, tedy za předpokladu, že si osvojí několik základních pravidel a že alespoň do chvíle, než získá patřičnou zručnost, bude recepty dodržovat do slova a do písmene. Tato poučka je obzvláště důležitá u dortů. Chybně zvolená teplota trouby nebo množství jednotlivých přísad, neprosátá mouka či nedostatek vzduchu v těstě – to vše může snadno vést k tomu nejtristnějšímu piškotovému těstu. Pokud ovšem nic neopomenete ani nevynecháte, můžete se těšit na vpravdě božskou pochoutku.

Pojďme si tedy vysvětlit zásady správného pečení: vejce musí mít vždy pokojovou teplotu a tuk – máslo či margarín, například značky Stork – musí být změkklé. Používejte mouku s přidáním kypřicím práškem, důkladně ji prosijte, aby se provzdušnila, a další přísady do ní vmíchávejte opatrně – jinak by směs přišla o svou nadýchanost. Ještě před vlastní přípravou těsta si nachystejte formičky a předehejte troubu. Formy do ní vkládejte opatrně a dveře trouby zavírejte tak zlehounka, jako byste odcházela z pokoje spícího nemluvněte. V případě piškotového těsta troubu nikdy neotvírejte, dokud neuplynou alespoň dvě třetiny doby pečení.

Po vytažení nechte své zlatavé výtvoří několik minut odpočívat a teprve poté je vysvobďte z formiček. Následně piškot přendejte na kovový rošt, aby k němu mohl volně proudit vzduch, a po vychladnutí ho potřete tou nejlahodnější zavařeninou a poprašte moučkovým cukrem. Piškotovou pochoutku podávejte k odpolednímu čaji.

Klasický dezert z piškotového těsta, Viktoriin dort, musí být nadýchaný, vláčný a ovoněný čerstvými vejci a vanilkou. Tento jednoduchý moučník by měl působit jen maličko dekadentně: kousek piškotového dortu spojeného malinovou marmeládou, případně v létě čerstvě natrhanými jahodami se šlehačkou, je každodenní luxus, jež si může bez výčitek dopřát každý. Stačí pouhá tři vejce a sto sedmdesát gramů cukru, tuku a mouky s kypřicím práškem a božská mana z dortové formy může zdobit i váš stůl.

Kathleen Eadenová: Dokonalé pečení (1966)

Leden 2012

Vicki Marchantová dýchne na ledové francouzské okno a prstem opatrně vykrouží srdce. Z obrazce sklouzne břichatá kapka vysrážené páry, kterou zastaví konečkem prstu a promění ji ve velké A. A jako Alfie. Písmenko se rozpije a ona zlehka otře okenní tabulku, vlhkost stáhá po skle naškrobenými čtverečky papírové utěrky.

Muselo mi úplně přeskočit, pomyslí si. Anebo je mi zkrátka jen mizerně. Kroupy venku za okny bez ustání bombardují zmrzlé čepelky loňské trávy.

Není vůbec lehké cítit se v lednu radostně. Vánoční veselí – nadšení, které tak silně vnímala optikou tříletého synka – bylo hrubě utnuto a naskládáno zpátky do krabic spolu s ozdobami: letos v podobě zlatých hrušek a koroptví, barokních andělíčků, rampouchů a hvězdiček.

Leden – respektive zatracený leden, jak o něm přemýšlí v duchu – se nese ve znamení zdrženlivosti, kajícínosti a pokryteckého svatouškovství, kdy se všichni přátelé a známí na měsíc vzdávají alkoholu, mléčných výrobků a lepků. V lednu nikdo nestojí o pozvání na večeři, a když už se jí přece jen podaří přesvědčit některou ze svých kamarádek-maminek ke společnému obědu, jedná se vždy o neuspokojivě skromné jídlo: brokolicová polévka bez Stiltonu zbylého od Vánoc; veškeré pokusy nabídnout domácí štůlu, marokánky nebo cukroví rázně odmítnuty. „Ne, to vážně nejde,“ trvala na svém právě včera její sousedka Sophie, když před ní Vicki položila dózu se sladkostmi. Řekla to tónem tak vyplašeným, jako by se snad bála, že se jí své pekařské výtvořiny pokusí nacpat do krku násilím.

A přece ji nejvíc nefrustruje tahle všeobecná zdrženlivost, ale ona atmosféra ospalé zimní netečnosti. Teploty pod bodem mrazu znamenají, že Alfie nemůže pobíhat po zahradě, a do mateřského centra se také nedá chodit dennodenně. Bez sněhu nebo slunce se ze „sibiřské zimy“, jak současný stav s oblibou označují média, stala jen nekonečně dlouhá lopota v podobě odmrazování auta a solení cest, shánění dostatečného množství teplých vrstev a přežívání Alfieho fňukání, když někdy nevyhnutelně zapomene jeho tlusté podkolenky.

Vicki si ztěžka povzdechne. Krupobití venku zničehonic ustalo, jediným důkazem jeho existence jsou ledové kuličky uhnížděné v trávě, šedé nebe ovšem zůstává stále stejně neoblomné, holé stromy nehybné a zem téměř lysá – zatím ani památky po sněženkách a žlutých narciskách, které s Alfiem zasadili v říjnu. Její zahrada je pustá; prostá vsí naděje.

Vicki zapne kávovar a odměří potřebné množství mleté kávy na dvojité espresso v naději, že ji kofeinová nálož vzpruží a dodá jí lepší náladu. Protože pokud k sobě bude upřímná – což je přístup, o který se snaží neustále –, musí uznat, že její frustrace nemá s počasím vůbec nic společného.

Jmenuji se Vicki Marchantová a jsem podvodnice, která se vydává za matku v domácnosti, přehraje si v duchu, jak by se měla správně představit na počátku dalšího nekonečného dne v mateřském centru. Máma jedináčka, bez nároků kladených mnohonásobným mateřstvím a bez nutnosti pracovat. Mám krásného zdravého chlapečka, který mě zbožňuje, a já zase jeho. A přesto si pořád nejsem jistá, jestli rodičovskou roli zvládám a jestli – a tohle se říká jen šeptem – mě nutně vždycky baví. A teď přichází ta pravá ironie osudu: podle školní inspekce jsem „ vynikající “ učitelka na základní škole. Člověk, který by měl vědět, co dělá. Tak proč mi péče o mé vlastní malé dítě připadá tak strašlivě těžká?

Takhle jsem si to tedy vážně nepředstavovala, napadne ji, když kávovar zaskučí a vzápětí na ni vychrlí žhavá kávová zrnka. Po Alfieho narození byla Vicki rozhodnutá vzdát se zaměstnání, aby se mohla plně věnovat miminku a potomkům, kteří měli následovat. Bělostnou

kuchyni v provensálském stylu měly pokrývat dětské malůvky, v podlouhlé zahradě kvokat slepice a bujet bylinky a květiny a každý den měl jejímu rozkošnému dítěti oděnému jen do té nejkvalitnější bi-obavlny přinášet nová úžasná dobrodružství. Nepočítala ovšem s tím, jak náročné bude rodičovství s dítětem, které odmítá spát, a manželem, který odmítá vstávat; nebyla připravená na vlastní vztek, když její chlapeček ozdobí vkusně vymalované stěny otisky dlaní, ani na svou neschopnost zabránit lišce v zardoušení slepic.

Člověk by si myslel, že učitelku z prvního stupně nepřekvapí, že batolata dávají před elegantním babyccinem ve Starbucksu přednost dětským odpoledním na místní faře, která se vyznačují nekonečnými hromadami kupovaných sušenek a slabým instantním kafem. Měla tušit, že cesta do města povede k dramatickým výstupům, kdy se Alfie celý napruží, začne se vzpírat její snaze napasovat ho do kočárku a jako úhoř se jí vykrouť ze sevření, úplně pokaždé.

Nemělo ji vyvést z míry, že třípytky skončí po celé kuchyni, ani že od něho ve třech letech nemůže očekávat žádné velkolepější umělecké dílo než vodou a lepidlem nacucaný chumáč papírmašé. A přesto jako by na to všechno nějak zapomněla – nebo byla zkrátka jen naivně optimistická. Věřila, že díky klidnému tónu hlasu a nekonečné zásobě smajlíkových samolepek překoná úplně každý problém. Ne, kdepak – mateřství se nevyvíjí ani zdaleka tak, jak čekala.

Vlastně má pocit, že s Alfiem může dělat jen jednu věc, uvědomí si, když otírá linku od rozsypané kávy a znovu plní kávovar, a tou je pečení. Proto jim to dnes tak úžasně jde. Začali muffiny, jejichž umělecké ztvárnění měla ve své režii ona, ale brzy postoupili od perníkových panáčků ke křehkým trubičkám, od korpusů na pizzu k vlastnímu kváskovému chlebu a od lineckých koleček k tarte Tatin.

Alfie, který se brzy naučil očekávat prudkou reakci, pokud při malování rozlije vodu na podlahu nebo lepidlo na stůl, zjistil, že se maminka naopak vůbec nezlobí, když správně rozklepne vejce a slizký bílek nechá stéct do mísy „pěkně bez kousků skořápky“. Při pečení si maminka prozpěvuje, a když už se někdy přece jen zamračí,

protože to chlapec přehnal s prosíváním a mouka s kakaem pocukrovaly prkennou podlahu, veškerá rozmrzelost je jenom dočasná a brzy ji rozptýlí povzbudivé aroma pečeného piškotu nebo požitek z vylizování misky.

Pro Vicki je společné pečení se synem hmatatelný důkaz toho, že je dobrá matka.

„Tos pekla ty – a s Alfiem?“ vyhrkla její kamarádka Ali s údivem zrovna v pondělí, když jí s odmítavým úsměvem vracela starožitnou dózu na sušenky.

Vicki v tu chvíli pocítila hřejivou vlnu uspokojení, že jí přítelkyně nepochválila jen vlastní pochoutky, ale také skutečnost, že je vyrobila spolu se svým dítětem.

„To mi pověz, jak zvládáš ten nepořádek?“ pokračovala Ali. „To musí být ten kantor v tobě! Já se Samem nikdy nepeču.“

Vicki je jako obvykle v duchu politovala.

„On to miluje,“ prohodila s typickou dávkou sebepodceňování a pokrčila rameny. A její rozcuchaný andílek v tom okamžiku jako na zavanou zvedl oči a zazubil se na ni, pak jí vsunul ručku do dlaně a nabídl Aliinu tříletému chlapečkovi domácí sušenku. „A já zrovna tak.“

Dnes se jí k tomu pocitu uspokojení ovšem stále nedaří dobrat.

Užívá ji rozmrzelost, jak tak pohledem přelétá záplavy rozházeného lega, prádlo schlíple visící na sušáku, z náhlého popudu odhozené ponožky: jedna se povaluje na opěradle Alfieho ergonomicky tvarované židličky; ta druhá, odkopnutá pod bednu s hračkami, čeká na sebrání, zkroucená jako okoralý croissant.

Vicki si povzdechne a donutí se zklidnit dech. Nasaje vůni citronu, cukru a másla, která teď zaplavuje kuchyň a zalévá ji lahodně citrusovým horkým oparem. Časovač cinkne a ona z trouby vytáhne ukázkový citronový koláč: vazká žluť září na křupavém zlatavém korpusu předpečeném k naprosté dokonalosti. A Vicki se konečně usměje.

2

U pečení je důležité neškludit na přísadách a nic neodbývat. Nevěřte, že k úspěchu postačí minimální úsilí – vaše rodina si přece zaslouží jen to nejlepší.

Jsem zastánkyní střídmosti a hospodárnosti ve vedení domácnosti, ale pravdou zůstává, že nikdo netouží po nepoživatelném piškotu, špatně vykynutém bochníku chleba, masovém koláči plněném odřezky, ani po ubohém nákypu. Nezapomeňte: pečení je o péči.

Jennifer Briggsová, která na žulové lince své venkovské kuchyně v Suffolku právě hněte těsto na focacciu, se na okamžik zarazí a vyhlédne ven na zahradu obehnanou kamennou zídou a ještě dál, až k obzoru. Ruce ji začínají bolet z náročné práce s těstem: natahování, hnětení a dalšího natahování, díky němuž se z mouky uvolní lepek. Lehounce pomoučenými konečky prstů si poškrabá svědící nos.

Po kuchyni s dotěrným mňoukáním přejde kočka – jedna ze dvou, které na ni při pečení dohlížejí, – a pak se posadí a bez hnutí zírá na obří americkou lednici.

„Ještě není čas krmení,“ oznámí jí Jennifer a vzápětí pobaveně dodává: „Aha, tak ty taky přemýšlíš o tomhle, jo? Víš, Mourku, mám dojem, že takové štěstí mít nebudu.“

Kočka zamrká a s neproniknutelným výrazem ve tváři si začne čistit kožíšek, zato Jennifer dál pozoruje inzerát pečlivě vystřižený z měsíčníku supermarketu Eaden's, který je na lednici přichycený magnetkou ve tvaru srdíčka.

„Hledáme nejlepší pekaře Británie,“ hlásá noticka stylizovaná do retro podoby propagandistických plakátů z první světové války.

„Vaše země vás potřebuje k přípravě nejbáječnějších britských dortů a koláčů.“

Pod nadpisem pak plamennou kurzivou vysvětluje, že společnost Eaden & syn, vlastníci síť supermarketů, pátrá po „nové paní Eadenové“ – amatérské pekařce tak talentované, že se vyrovná manželce zakladatele řetězce, která zemřela teprve vloni a jejíž kuchařská kniha *Dokonalé pečení* vydaná v roce 1966 se během let stala naprosto kulturní záležitostí. Vítěz získá smlouvu na 50 000 liber spojených s rolí poradce při navrhování nové řady nejkvalitnějších pekařských výrobků, může se těšit na pravidelný sloupek v časopise a stane se tváří reklamní kampaně supermarketu. Nová paní Eadenová posléze dostane příležitost rozjet svou vlastní gastronomickou kariéru.

Vášnivou pekařku Jennifer soutěž nesmírně zaujala – a k vlastnímu údivu se dokonce hned přihlásila. Na *Dokonalém pečení* koneckonců vyrostla: její matka Kathleen Eadenovou vždycky považovala za největší kuchařskou autoritu a hltala její ódy na úchvatně hříšné zákusky.

Sama Jennifer u Eaden's pravidelně nakupuje a je přesvědčená, že v téhle soutěži skutečně půjde především o posouzení pekařských kvalit – navzdory poněkud hloupému požadavku, že dvojice vítězných pekařů z každého kola musí natočit propagační videoklip, který bude umístěný na YouTube.

Porotci jsou každopádně důvěryhodní: pohledný zakladatel proslulého pekařství Dan Keller a Harriet Strongová, autorka více než třiceti kuchařských knih a hvězda dlouhá léta vysílaného kulinářského pořadu. Tohle není žádná pokleslá reality show, nýbrž soutěžní klání vedené nejluxusnějším potravinářským řetězcem v zemi: obchodem, který si zakládá na prodeji nejkvalitnějších a nejčerstvějších bio produktů a věří, že jeho zákazníci nadevše milují pečení.

Jennifer je přesně takovou zákaznicí a přihlášku odeslala těsně před Vánoci. Pořád ji strašně mrzí, že se jí nikdo neozval, ačkoliv se tomu vlastně ani nediví. V pravidlech soutěže na webové stránce supermarketu drobným písmem pod čarou stálo, že si pořadatel vyhrazuje právo vybrat soutěžící tak, aby jejich zastoupení věrně odráželo demografické

rozložení země. Navíc kladli až přehnaný důraz na to, aby kandidáti nezapomněli připojit fotografii, a Jennifer má silné podezření, že je ve svých dvaapadesáti moc stará a tlustá, než aby měla šanci.

S povzdechem si představí, jak ji asi museli vidět ti, kteří přihlášky třídili – nejspíš samí dvacátníci jen o málo starší než její tři dcery, které teprve nedávno dosáhly dospělosti. Vlasy zastřižené do krátkého praktického mikáda: možná nudného a nepříliš lichotivého, ale neobyčejně vhodného pro ženu místního zubaře a členku konzervativního Ženského institutu. Široká laskavá tvář narušená růžovkou, která slouží coby důkaz životní hojnosti a zdánlivého nedostatku marnivosti. A nakonec váha, díky níž může názor, jež si o ní ostatní udělají, tak snadno sklouznout ke karikatuře: stereotypu žoviální a asexuální baculaté kuchařky.

Jennifer pokračuje v hnětení, ale najednou v ní vzkypí vztek a ona začne do těsta prudce bušit.

To když si uvědomí, že si během let na své tloustnutí způsobené tím, jak se ruku v ruce se stárnutím postupně prohlubovala i její zálaba v pečení, zkrátka zvykla.

„Nikdy nevěřte hubenému kuchaři,“ zašveholí čas od času a zkříží své stále pevné ruce pod dmoucím poprsím, které mohutní s každou další velikostí oblečení a které se z jasně oddělených ňader dávno proměnilo v typicky matronovitou jednolitou hrud. Dnes, při velikosti 48, už ji nejde popisovat eufemismy jako „plnoštíhlá“, „boubelka“, a dokonce ani „kyprá“. Stehna se jí při chůzi třou o sebe a jsou stejně posetá striemi jako to těsto na focacciu, na kterém se při natahování objeví řady a řady vlasových trhlinek; její břicho pleská s vlhkým mlasáním jako lehce vyšlehaná šlehačka.

Její dcery – kdyby se nad tím někdy vůbec namáhaly zamyslet – by nejspíš řekly, že to jejich matku nijak netrápí. Jennifer zkrátka vypadá jako dokonalé ztělesnění toho, čím také je: červenolící a korpulentní matka rodu; výtečná domácí kuchařka, která dokáže vykouzlit tučet vdolečků nebo piškotový dort z domácích vajec, pokud ji přátelé o své nadcházející návštěvě zprávi alespoň dvacet minut předem; neochvějný pilíř v samém srdci jejich rodiny.

Jen nejmladší dcerka Lizzie, která právě nastoupila na Bristolskou univerzitu, někdy přemítá, jestli je matka vážně tak spokojená, jak se tváří.

„Jsi v pořádku, mami?“ zkoušela to nesměle o Vánocích. „Nevadí ti, že jsi v tom našem velkém domě zůstala sama a vaříš už jenom pro tátu, když jsme teď všechny odešly na školu?“

„To se snažíš zjistit, co vlastně celý den dělám?“ usmála se Jennifer.

Starší dcery si o ni ovšem žádné starosti nedělaly. „To přece máma zbožňuje – starat se o nás a podstrojovat tomu starýmu mrzoutovi, vid', mami?“ vložila se do hovoru tříadvacetiletá Kate.

„No jasně. Je to naše matka kvočna, nemám pravdu?“ přisvědčila obvykle mnohem uštěpačnější dvaadvacetiletá Emma, ovinula mámu hubenou paží kolem pasu a stiskla ji. Z jejích slov byla Jennifer na rozpácích, ale objetí přijala s radostí.

„Já se vážně nenudím: pořád je tu spousta vaření a zahradničení... a pak samozřejmě slepice,“ snažila se ze všech sil předstírat, že má opravdu plné ruce práce. A děvčata, která tomu uvěřit chtěla, se jen ulehčeně zasmála.

„Vidíš? Přestaň si dělat hlavu s hloupostmi, Lizzie,“ napomenula svou mladší sestru Emma. „Slyšelas ji, ne? Dělá to samé, co vždycky.“

Jako by si vůbec neuvědomovaly, že i ona měla kdysi vlastní povolání, ačkoliv je pravda, že práce zdravotní sestry nechala už před narozením prvního dítěte. A když pak dívky nastoupily do školy, nikdo nestál o to, aby trávila dlouhé hodiny mimo domov – a tak zůstala.

Kdykoliv si o ni dnes Lizzie začne dělat starosti, pošle matce laskavou esemesku a obratem se jí dostane ujišťující veselé odpovědi. „Jsem ráda, žeš napsala, miláčku. Dnes jsem prožila úchvatný den venku na zahradě a teď pečů bábovičky s karamelovou omáčkou. Mám tě ráda. Máma.“

Jennifer, která se při psaní esemesky dlouho mořila se snahou dosáhnout správně vyváženého tónu, očima hypnotizuje mobil a v duchu se modlí, aby zazvonil. Jenže telefon mlčí. A tak Jennifer, osamělá ve své prázdné kuchyni, peče a peče.

Zákusky vždy podávejte doplněné dezertní vidličkou a ubrouskem a hosty do jídla nikdy nenuťte. Dezert je něčím, pro co by se měl člověk svobodně rozhodnout poté, co pečlivě zváží jeho potenciální vliv na postavu; v okamžiku, kdy dojde k přesvědčení, že takovému požitku stojí za to podlehnout. Buď se jeho vábení zcela poddejte, nebo si vychutnejte pocit uspokojení pramenící z toho, že jste dokázali odolat.

Karen Hammondová se opírá o kuchyňský ostrůvek uprostřed své minimalistické kuchyně a vráska nad kořenem nosu se prohloubí, když s opovržením zkoumá mramorovou desku linky.

Velkým střešním světlovodem dovnitř proniká zamžený svit, který se odráží od měděných pramenů jejího perfektního melíru. Uklízečka má přijít později; ve slunečních paprscích tančí prachové částičky a Karen propůjčují špinavou svatozář, která se rozvíří, jakmile se ušklíbne.

Jako sklo hladký povrch ostrůvku hyzdí mastná šmouha zakončená jasně patrným otiskem palce. Jak ji jen mohla přehlédnout? Natáhne se pro antibakteriální čistič a pustí se do leštění. Odraz na desce se zčeří a ji na okamžik zarazí vlastní vzezření: črta zobrazující dokonalou soustředěnost, tvář strnulá a neúprosná.

Ostrůvek se znovu leskne čistotou. Uklidí čisticí prostředek a rozhlédne se, nehty nalakované temně vínovým lakem Chanel Rouge Noir zlehka zabubnují o mramor. Je to volání do zbraně, výzva ke zdokonalení.

Na protějščí lince stojí mrkvový dort: poleva se blyští jako perleť, z oranžové střídky na ni pomrkávají obrovské naducané rozinky. Karen

vdechuje omamnou vůni cukru, koření a vajec. Ten dort ji láká a vábí jako náctiletý frajírek postávající na nároží. „Ale no tak! Sama víš, že mě chceš. Jenom kousíček? Ochutnat polevu? Řekni mi, zlato, čemu to ublíží?“

Ale Karen odolá. Kuchyňské náčiní je naskládáno v myčce, mísa se sladoučkou polevou dávno umytá, otřená a vrácená na své místo ve skřínce. Na kratičký zlomeček vteřiny si dovolila kochat se představou, že by prstem přejela po vnitřní stěně mísy a olízla božskou směs mascarpone, cukru a pár kapek limetkové šťávy, a přesto i v tu chvíli věděla, že by něco takového nikdy neudělala. Disciplína a sebekontrola jsou klíčem ke všemu; Karen už před dávnou dobou zjistila, že se kratičká euforie z kapitulace nikdy nemůže rovnat hlubokému požitku z odříkání.

Do místnosti se přiloudá Jake, její dnes sedmnáctiletý syn – napůl muž a napůl chlapec.

„Servus, máti.“

Karen z té snobské strojenosti žáka soukromé školy úplně zatrne.

Jake si vrazí ruce do kapes džínů, které se pod dodatečnou váhou svezou ještě níž, pak otevře ledničku a očima přejíždí obsah. Triko se mu vyhrne a jí se naskytne pohled na rýhu mezi drobnými půlkami. Má sto chutí kalhoty mu vytáhnout – napomenout ho, ať se obleče pořádně –, ale nakonec se jen mlčky odvrátí.

„Máme něco k snědku?“

Je to jen řečnická otázka, protože vzápětí začíná z lednice vytahovat sýr, šunku, máslo a bagely – zdánlivě nekonečné množství kalorií, které jeho stoosmaosmdesáticentimetrové tělo bez obtíží zpracuje. Karen ztuhne, když její syn mrskne potravinami na linku a ve vteřině tak zničí její pečlivě budovaný pořádek.

Chlapec očima přelétne sterilní kuchyni a zastaví se na jejím nejnovějším pekařském výtvoru.

„Ale, ale, ale! Dort. Nebude ti, doufám, vadit, když si kousek nabídnou, máti?“ prohodí, a aniž by čekal na odpověď, zaboří do zákusku vroubkovaný nůž a ukrojí si obrovský klínek. Cpe se, jako by

bůhvíjak dlouho hladověl, a na podlahu dopadají drobečky vláčného těsta a kapičky polevy, která zatím neměla čas úplně ztuhnout.

Karen už to dál nesnese.

„Pro Kristovy rány, Jaku! Když už to musíš celé zhltnout, tak to alespoň jez, jak se sluší a patří.“

A natáhne se pro porcelánový talířek a stříbrnou dezertní vidličku.

„Na co to je?“

„To sám moc dobře víš. Je to dezertní vidlička. Jez pořádně.“

„Proboha, máti,“ vrhne na ni chlapec pohled plný hraného údivu. „Když tě člověk poslouchá, skoro by zapomněl, že seš původem dělnická holka z Essexu,“ zapitvoří se s rádoby hovorovým přízvukem nižší třídy. „Odkdy je z tebe taková upjatá panička?“

Jeho slova se jí zaříznu do mozku jako skalpel. Od té doby, co se mi můj syn posmívá, chtěla by odpovědět. Od chvíle, kdy se sestrou vyšplhali po společenském žebříčku do vyšších kruhů a začali trávit čas aristokratickými kratochvílemi, jako je ragby a hra na violoncello, lyžařské kurzy v nejvyhlášenějších střediscích a biflování latinského gerundia. Od okamžiku, kdy začali obývat úplně jiný svět než já.

Ale nic takového nahlas neřekne. Místo toho si prohlíží svého překrásného synka, jeho patricijské rysy milosrdně nepoznamenané pubertálními pupínky, ale nyní znetvořené jízlivostí.

„Jestli chceš jíst moje dorty, budeš dodržovat moje pravidla,“ je to nejlepší, na co se zmůže. Vyzní to úsečněji, než měla v úmyslu – spíš syknutí než příkaz.

„Klídek, máti,“ hýká Jake smíchy. „Nerozčiluj se.“

Dívá se na ni, jako by byla z jiné planety, a dál do sebe hází dort, drtí ho silnými čelistmi jako mezi mlýnskými kameny.

„Mimochodem je fakt parádní. Na, zkus ho,“ podává jí kousíček, ruku natahuje blíž a blíž k jejím ústům, a ona bleskově ucukne, náhle pohlcená hrůzou.

„Ne, díky,“ utrousí stísněně. „Nemám hlad.“

Chlapec jen pokrčí rameny a vrátí se k pojídání moučníku.

„Tak co jenom polevu?“ zkouší to za okamžik znovu a ukrojí druhý, menší dílek. „Na, dej si ždibíček na špičce nože. No tak, nenech se pobízet.“ Horní ret se mu zkroučí, když čepel přistrčí těsně před ní, jako by ji odměňoval za dobré chování. Sousto dortu se vznáší nebezpečně blízko jejím rtům, ale Karen tentokrát couvnout nehodlá.

„Povídám, že nechci!“ téměř zaječí.

Chlapec povytáhne obočí, ona se zhluboka nadechne a zklidní hlas.

„Děkuju ti, miláčku, ale vážně nemám chuť. Přála bych si, abys poslouchal, co ti říkám.“

Pak se pustí do práce, aby od svého výbuchu odvedla pozornost: vrací jídlo zpátky do lednice, odkud vzápětí vytahuje plechovku Coca-Coly bez cukru. Karamelová tekutina zasyčí v broušené sklence, bublinky s pálením kloužou do krku. Tohle je, teď když se vzdala nikotinu, její jediný zlovyk: tenhle zázračný nápoj, který neobsahuje žádné kalorie, a přesto jí nějakým záhadným způsobem dokáže zaplnit žaludek.

Syn ji dál pozoruje.

„Já tě fakt nechápu,“ zvedne ruce v úpěnlivém gestu. „Vyrábíš všechny tyhle úžasné dorty a pak je ani neochutnáš. O co jde? Nejsi přece tlustá nebo tak něco.“

Zadívá se na její drobnou postavu velikosti 36: ploché břicho; hrudní kost, která se jasně rysuje pod kůží; dokonale napjatou pokožku na lících kostech; viditelné paprsky horních žeber. Potřeše hlavou, jako by on byl rodič, kterého vyvádí z míry potomkovo nevysvětlitelné chování, a pak se odlouká pryč.

Karen se proti jeho odchodu zrovna chystá zaprotestovat a houknout, ať si po sobě napřed kouká uklidit, když se její synáček připraví na finální smeč: vypálí urážku pronesenou tak neuvěřitelně nenuceně, až si Karen zprvu není jistá, jestli se náhodou nepřeslechla.

„Nikdo ti to nežere, máti,“ ucedí líně, když mizí z místnosti s rukama zabořenýma hluboko v kapsách. A pak to zopakuje, tichoulinec, téměř šeptem: „Nikdo ti to nežere.“

Co tím sakra myslel? Karen vyrazí ze svého přepychového viktoriánského domu v centru Winchesteru na tříčtvrtěhodinový běh, poháněná strachem míří na kraj města. Vypočítala si, že touhle trasou spálí dobrých 565 kalorií, teď nezbývá než doufat, že pohyb zchladí i její stud.

Udrží se svižné tempo: chodidla rytmicky dopadají na chodník patami napřed, tělo je vzpřímené, ale uvolněné, dech pravidelný a klidný. Domy se změní v pouhé rozmazané šmouhy, a čím víc se vzdaluje od centra, tím víc klesá i jejich hodnota: georgiánské měšťanské domy jsou zvolna vystřídány vyumělkovanými řadovkami, které vzápětí nahrazují modernější samostatné objekty, shluky nudných a nezajímavých staveb jen vzácně naruší předměstská architektonická perla.

Došla jsem přece tak daleko, opakuje si Karen v duchu, když se řítí kolem soudní budovy, nádraží a nemocnice směrem do volné přírody za městem. Ušla pořádný kus cesty a nedovolí, aby se všechno, co tak pracně budovala, sesypalo jako domeček z karet jen proto, že na ni její syn – ten nádherný napůl muž a napůl chlapec, o němž někdy nemůže uvěřit, že ho skutečně porodila – ví něco, co by mohlo její postavení ohrozit.

Žaludek se jí stáhne. *Nikdo ti to nežere, máti.* Mělo snad jít o obecný odkaz na její chudé kořeny, o kterých odmítá mluvit, nebo se za tím ukrývá něco konkrétnějšího? Co ten kluk ví? Na které z jejích dvou špinavých tajemství přišel? Nebo to prostě jen zkouší?

Řekl o tom Oliverovi? Pořád je to koneckonců její manžel, přestože dnes vedou čím dál tím oddělenější život vzhledem k tomu, že on tráví celý pracovní týden v jejich londýnském bytě. Karen někdy přemítá, jestli mu na ní vůbec ještě záleží – tak ponořený je do své práce; tolik se jí vzdaluje. A co Livy? Uvažuje o své hloubavé dcerce, která je v patnácti tak jiná než kdysi ona, a náhle si uvědomí, že mimoděk sevřela ruce v pěst, jako by se ze všech sil pokoušela zachytit dceřinu nevinnost.

Vybaví se jí jeden den před deseti lety: sedmiletý Jake tehdy poprvé skóroval v dětském ragby. A ta osoba, ke které si s odřenými koleny, zabahněnými holeněmi a hrdým úsměvem na rtech přiběhl pro vítězné

objetí, nebyl Oliver ani jeho trenér – byla to ona, jeho matka mrznoucí za pomezní čarou. „Mám tě rád, mami,“ zašeptal jí tenkrát do šíje hlasem plným lásky a pevně ji sevřel v náručí. Tehdy pro něj ještě bývala vším. „Jsi ta nejlepší máma na světě. V celém vesmíru!“ Jeho náklonnost k mamince v průběhu dalších let pokračovala, tak proč ji najednou vystřídal pohrdání?

Ta otázka jí dál vrtá hlavou a běh je čím dál tím obtížnější: Karen teď stoupá do prudkého svahu jednoho z nejvyšších kopců v okolí. Je to příležitost vydat ze sebe maximum. Tady už žádné chodníky nejsou a ona běží po silnici, plynule uhýbá za travnatou krajnicí lemovanou vzrostlými ostružinami, kdykoliv kolem proletí vozidlo a skropí jí lýtka vodní sprškou z louže.

Zadívá se na běžecké hodinky připnuté k nadloktí. Je skoro v polovině cesty: pět kilometrů, dvacet dva minut, 257 kalorií. Přidá do kroku. Potřebuje spálit víc, běžet rychleji. To by měla zvládnout.

Teď už dýchá přerývaně a nepravidelně. Zkusí si broukat, aby potlačila úzkost. Pokračuj, nabádá sama sebe v duchu. On nic neví. Jen pokračuj.

Krev se jí hrne do hlavy v mocných přívalových vlnách, které svým rytmem ani trochu neodpovídají melodii linoucí se z iPodu. Jen pokračuj, pokračuj, on nic neví, opakuje si svou novou mantru. Kéž by jí tak dokázala uvěřit.

A pak najednou stane až na samém vrcholku kopce a z hrdla se jí vydere zvuk: úlevné zajíknutí smíšené s triumfálním výkřikem. Za jejími zády se rozprostírá starobylé město Winchester: symbol zámožnosti, historického bohatství a privilegií. Ušla jsi pěkný kus cesty, ujišťuje sama sebe. Došla tak daleko.

Louky zaplavené rozvodněnými říčkami se třpytí a právě ve chvíli, kdy konečně popadne dech, ozáří sluneční paprsky i proslavenou katedrálu a prestižní soukromou školu. Karen pokračuje v běhu, chvíli po rovině, aby měla čas zklidnit dýchání, pak postupně zrychluje do svižného, rytmického tempa. Ano, urazila pořádný kus cesty, došla pekelně daleko a toho, co si vydobyla, se hodlá držet pevně jako klíště.

Pokud pořádáte dopolední svačinku pro přítelkyně či sousedky, vždy podávejte výběrovou kávu z Eaden's – a snad ani nemusím dodávat, že sušenky by měly být zásadně domácí. Ze své úrovně neslevujte ani v případě, že se rozhodnete nabízet pouze horké nápoje. Nechcete se přece stát typem hostitelky, která návštěvu odbude podřadným hrnkem instantní kávy.

Za vlhkého a větrného únorového rána o tři týdny později cupitá Vicki mezi kapkami deště na vyhlášenou nákupní třídu King's Road v samém srdci přepychové londýnské čtvrti Chelsea, kde se dnes koná konkurz na soutěž Hledání nové paní Eadenové.

Hodinky ji informují, že má ještě spoustu času a jde o celou čtvrtihodinu dřív, ale Vicki nedochvilnost nenávidí úplně stejně jako nepřipravenost. Přitáhne si proutěný košík blíž k tělu a nakoukne pod kanafasovou utěrku, jako by se chtěla ujistit, že se její domácí borůvkové muffiny a croissanty s ementálem nějakým kouzlem nevypařily. Což se samozřejmě nestalo – velké dešťové kapky zabubnují o sušenkovou dózu s pochutinami. Vicki si posune deštník a přidá do kroku.

Přestaň být tak zatraceně nervózní, domlouvá si v duchu, když se před ní objeví hlavní pobočka řetězce Eaden's se svým elegantním vývěsním štítem a proskleným výkladem. Podívej, už jsi tu. Prostě si to užij. Po tomhle jsi přece toužila: po příležitosti péct, blýsknout se, předvést se v něčem jiném, než je péče o dítě a domácnost.

No ano, ale zvládne to Alfie? Při vzpomínce na chlapcovu usazenou tvářičku, když ho nechávala u Ali, pocítí obvyklé píchnutí provinilosti. To bylo jen takové divadýlko, aby se maminka slitovala, ujišťuje ji její

racionální učitelský hlas. Ale je to vážně tak? Možná na něj něco leze a ona si toho nevšimla? Proč by se jí jinak držel tak pevně, že se mu musela silou vytrhnout?

Na zlomek vteřiny přemítá, jestli by neměla kamarádce ještě jednou zavolat, jen tak pro jistotu, ale esemesku jí posílala teprve před pár minutami – hned po vystoupení z metra na Sloane Square – a bojí se, že bude vypadat jako neurotička. Vtom jí v kapse pípne telefon. Je to odpověď od Ali: „To víš, že je v pořádku. Běž tam a užij si to!“

Vicki se šťastně zazubí, že dostala požehnání od další matky, a teď už s o poznání lehčím srdcem těch posledních pár kroků do obchodu skoro odsprintuje. A je to. Není špatná matka. Ne, jen využívá vzácné příležitosti zazářit.

Vkročí do obchodu a najednou se jí zmocní pocit neskutečna, nemůže uvěřit, že tu opravdu je, že si na konkurz pozvali právě ji. Přihlásila se doslova v poslední vteřině: teprve v den uzávěrky, 31. ledna. Ne snad proto, že by o to předtím nestála – inzerát vystřižený z měsíčníku supermarketu visel na ledničce už od začátku prosince a o místo bojoval s Alfieho hůlkovými postavičkami a obrázky vytvořenými pomocí bramborových tiskátek. Ale dlouho váhala: zdráhala se upsat k něčemu, co znamenalo trávit tolik času bez svého chlapečka. Jenže pak přišlo jedno obzvlášť osamělé ráno a ona si – někde mezi uklízením vláčku a lega, modelíny a zvířátek ze statku – uvědomila, že jestli se nedostane častěji mezi lidi, buď ze samé frustrace vybuchne, nebo se už dočista zblázní.

A tak je teď tady. Nejde o žádnou dobrodružnou destinaci, a ona přesto cítí nesmírné vzrušení. Pohled jí padne na stůl u vchodu s pečlivě naaranžovanými láhvemi prosecca a důmyslně zabalenými bonboniériami, vdechuje vůni čerstvě upečených rozinkových šneků a dřívější úzkost nahradí rozechvělé očekávání.

Všechno v tomhle luxusním obchodě vypadá dokonale: jablíčka vyrovnaná do pyramid na imitacích starých trhových stánků jsou bez poskvrnky; kadeřávek odrůdy cavolo nero tmavý a bujný; pečivo – kváskové bagetky umělecky zavinuté do pruhů hnědého papíru – vypadá,

jako by ho dnes ráno před rozedněním ručně vyválel zkušený pekařský mistr. Řeznický pult se prohýbá pod obřími fláky květové špičky a štědře naporcovanými steaky z vysokého roštěnce: bohatě mramorované, šťavnaté, rumělkové; na pahorku drceného ledu se leskne mořský vlk a langusty.

Dokonce i teď před desátou dopolední se odevšad ozývá šum spokojených zákazníků, kteří si vybírají nejčerstvější výpěstky a zvažují, kterou kávu na espresso, fairtradový čaj, 85% čokoládu, bio ovesné sušenky a sáčky nejlahodnějších italských cantuccini zvolit.

Do širokých uliček se bez potíží vejdou dva nákupní vozíky a Vicki sleduje, jak se kolem sebe navzájem proplétá trojice žen středního věku. Když se míjejí, není v jejich chování patrné žádné napětí nebo nenávisť, vymění si jen omluvný úsměv a blahosklonné kývnutí naznačující přijetí omluvy. Tohle není ten typ supermarketu, kde si zákazníci nadávají, vráží si vozíkem do nohou a snaží se ostatní předběhnout u pokladny. Kdepak – Eaden's ztělesňuje tradiční hodnoty, jako je vkus, kvalita a kultivovanost. A hlavně zdvořilost.

Teď tu ovšem není nikdo, kdo by ji uvítal, a tak Vicki zamíří k pultu zákaznických služeb a cestou stočí pohled k uličce s pečivem.

Do regálů s přísadami na pečení nejistě nahlíží postarší pán, typický džentlmen ze staré školy: hořčičně žluté manšestrové kalhoty, nákrčník a tvídové sako, které mu dobře slouží už čtyřicet let a s velkou pravděpodobností s ním vydrží až do konce, zrůžovělá tvář. Vypadá naprosto ztraceně.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“ usměje se na něj starostlivě štihlounká prodavačka.

„Hledám čerstvé vanilkové lusky. Moje paní trvá na tom, že je potřebuje, ale ať se propadnu, jestli je někde vidím.“

„Pokud byste ráčil jít za mnou, pane, ukážu vám, kde je najdete.“ Dívka mu v přátelském gestu přiblíží dlaň ke kříži, ale dává si dobrý pozor, aby se ho omylem nedotkla. „Tak a jsme tady – na výběr máte ze tří možností, ale já bych v případě pečení doporučovala tyto.“

„Ano?“

„Jsou o něco levnější než ty zbývající, ale vzhledem k tomu, že vyrostly na stejné plantáži, jsou ve skutečnosti úplně stejně kvalitní.“

„To se na to podívejme!“

„Mohu vám pomoci s něčím dalším?“

„Ne... Ne, to bude vše. Děkuji.“

Prodavačka se vytratí a nechá starého pána zkoumat seschlé černé tyčinky v uzounkých zkumavkových nádobkách.

„Vicki... Vicki Marchantová?“ usmívá se na ni mladá žena s úpravným blond mikádem a perlovými náušnicemi.

„Ehm... ano. Pardon,“ zamumlá z míry vyvedená Vicki.

„Vítejte v Hledání nové paní Eadenové!“

Vicki se nadšeně zazubí.

„Já se jmenuji Cora Youngová a jsem marketingová asistentka společnosti Eaden's,“ napřáhne k ní žena pěstěnou ruku s pečetním prstenem na malíčku. Vicki si radši otře zpocenou dlaň, než ji přijme. „Pohovory se konají v konferenční místnosti nahoře v patře. Pojdte, prosím, za mnou.“

V ústředí firmy umístěném přímo nad obchodem už někdo čeká. Žena středního věku, ztělesnění typické domácí kuchařky s laskavým úsměvem, širokou tváří a poprsím tak bujným, že okamžitě upoutá Vickiinu pozornost.

Působí nervózně – a sympaticky. Jako správná mamina, dost možná i mladá babička. Alfie by si ji zamiloval hned: uhnízdil by se na té objemné hrudi a vzhlížel vzhůru do své vlastní verze klučíčího ráje.

Starší žena k ní přistoupí a trošičku rozpačité jí podává ruku. „Dobrý den, já jsem Jennifer.“

„Vicki,“ představí se Vicki a nabízenou ruku pevně sevře. Jennifer má chladné prsty a stisk až překvapivě silný na někoho, kdo vypadá tak nesměle.

Usměji se na sebe a v hlavě zběsile pátrají po nejvhodnějším způsobu, jak zapříst hovor.

„Byla jste...?“

„Jste...?“

Vyhrknou obě současně.

„Vy první,“ navrhne Vicki.

„Jen jsem se chtěla zeptat, jestli jste nervózní. Já tedy rozhodně ano. Volali mi teprve před dvěma dny a já tomu pořád nemůžu tak docela uvěřit. Stále se podvědomě připravuju na chvíli, kdy mi přijdou oznámit, že se spletli.“

„To jistě ne. Působíte jako člověk, který ví, jak na to... Ehm, pardon, nemyslela jsem to špatně, chtěla jsem tím jen říct, že zkrátka vypadáte zkušeně...“ Vicki rozpačitě umlkne. „Plácám čím dál víc hloupostí, co?“

Jennifer se zasměje. „Ale vůbec ne, to jsou jen nervy. Trošku mě uklidňuje vědomí, že jsme na tom obě stejně.“

Starší žena stočí pohled k zarámované černobílé fotografii Kathleen Eadenové, která visí na čestném místě na protější stěně. Prominentní pekařka je na ní vyobrazená, jak stojí před stejnou budovou, ve které se právě nacházejí.

„Zato ona vypadá jako někdo, kdo nervozitu v životě nezažil, nemám pravdu?“

Vicki se na snímek podívá. Žena je upravená ve stylu ikony šedesátých let Jackie Kennedyové: tmavé natupírované mikádo se zatočenými konečky, světlá rtěnka, tenké černé linky. Její tvář je spíš zajímavá než vyloženě krásná, charakteristická inteligentním pohledem, výraznými lícními kostmi a svůdným úsměvem. Na sobě má vypasovaný šatový kabát s velkými knoflíky, pod kterým se ukrývají rovné šaty končící těsně nad koleny, štíhlá lýtka se zužují k lodičkám na nízkém podpatku.

„To je stejná fotka, jakou použili tady, že?“ vytáhne Vicki z objemné kabely výtisk *Dokonalého pečení*: vázané vydání s lesklou mátově zelenou obálkou a opulentními fotografiemi, které se na pultech objevilo předešlého roku u příležitosti úmrtí Kathleen Eadenové.

„Áá! Koukám, že jste opravdová fanyнка,“ zamává Jennifer svou vlastní paperbackovou verzí: zohýbanou, pokecanou a nejméně o čtyřicet let starší, než je ta Vickiina.

„To je první vydání?“ Mladší žena má pocit, jako by ji její budoucí soupeřka trumfla, ačkoliv pochybuje, že to měla v úmyslu.

„Tahle kuchařka patřila mé matce. Já totiž na jídle paní Eadenové vyrostla, a tak jsem si říkala, že bych si ji měla vzít s sebou.“

Podá knihu Vicki, která jí chvilku listuje. Zaujmou ji recepty na skořicové šneky z kynutého těsta, bakewellský mandlový koláč a jablečnou šarlotu, stejně jako na úžasně barevné šachovnicové řezy Battenberg, citronový koláč se sněhovou pusinkou nebo quiche s lososem a potatočnicí. Původní edice obsahuje jen minimum černobílých fotografií, ale většina z nich zobrazuje usmívající se Kathleen Eadenovou, která k objektivu zvedá hotový výtvar. Její úsměv je ovšem tak hypnotický, že čtenářovy oči vábí spíš ke své majitelce, než k prezentovaným dobrotám.

„Já tu knihu zbožňuju,“ vyhrkne Vicki nadšeně, „i když jsem paní Eadenovou objevila teprve před pár lety. Samozřejmě jsem o ní slyšela už dřív, ale všechny recepty jsem vyzkoušela až poté, co její kuchařka vyšla znovu.“

„Za mého dětství byla vzorem pro každou hospodyňku,“ prohlásí Jennifer. „Vzpomínám si, jak moje matka říkala: Jenom se poradím s Kathleen, stejně jako by se moje generace pro pomoc obrátila k Delii Smithové. Když se nad tím člověk zamyslí, je vážně úžasné, že měla jediná kniha takový vliv.“

„Vždyť to také byla úžasná žena – podle mého. Četla jste v časopise *Eaden's* ten rozhovor s její dcerou Laurou, který otiskli po Kathleenině smrti?“

„Ach, ano, já vím. Takové báječné dětství! Znělo to nesmírně idyllicky: ohýnky na pláži, surfování a pouštění draků – a k tomu navíc všechno to úchvatné pečení.“

„Byla bych štěstím bez sebe, kdyby si zrovna tak pamatoval můj syn mě.“

Ta slova vylétnou Vicki z pusy, než se stačí zarazit. Bojuje s touhou stočit se rozpaký do klubíčka. Jennifer se taktně odvrátí.

„Tedy chci říct, že určitě bude. Nebo v to aspoň doufám. I když si

to nedokážu tak docela představit.“ Vicki slyší, jak se zamotává do přehnaného vysvětlování. „Je to vlastně směšné. Miluju ho z celého srdce, ale zkrátka to pro mě není tak přirozené jako pro Kathleen. Někdy mi to připadá jako pěkná fuška. Máte děti?“ pokusí se rychle obrátit pozornost jinam. „Vypadáte jako někdo, kdo by mohl –“ zarazí se a okamžitě zrudne, jako by starší žena věděla, co se jí honí hlavou: že Jennifeřino objemné břicho skryté pod volnou tunikou jistě vyrostlo, protože nosilo více než jedno dítě.

Žena se tváří, jako by nic neslyšela. „Tři holky. Od devatenácti do třicetadvaceti, takže už jsou všechny dospělé – nebo si to o sobě aspoň myslí.“

„Já mám jen to jedno, tříletého kluka,“ zopakuje Vicki, jako by se omlouvala. Za pravdu jí dává tupá bolest v podbřišku.

„S prvním je to vždycky nejtěžší. Největší šok a změna. Pro mě byla první dcera vážně rána. Ale u druhého už je to lepší a taky se to zlepšuje, jak postupně rostou.“

Jennifer se povzbudivě usměje, a přestože obyčejně by Vicki taková slova vnímala jako povýšenost – otřepanou frází utroušenou někým, kdo bez potíží zvládl víc dětí –, od téhle mateřské ženy to zní jen laskavě.

Vicki necítí ponížení, právě naopak: těch pár větiček zapůsobilo coby ujištění, dodalo jí pocit jistého uznání vlastních schopností. Má dojem, jako by právě potkala možnou kamarádku.

Je za tři minuty deset a ve Vicki sílí panika. Dveře se otevřou a Cora dovnitř uvádí muže, který se překotně omlouvá. Je to upravený čtyřicátník s tmavými vlasy prokvetlými šedinami a poněkud smutným a tmavohnědým očima.

„Díkybohu jsem to stihl.“ Rysy jeho tváře – úzkostné, příjemné, ničím výjimečné – se uvolní, když si uvědomí, že se zatím dostavili jen dva lidé. Vráska nad kořenem nosu se z hlubokého údolí změní v pouhou brázdou.

„Omlouvám se za zpoždění,“ pokračuje, z ramene shodí velký batoh, nejspíš plný pekařských výtvorů, a urovná si zvlhlý plášť, pod kterým má špatně vyžehlenou modrou košili.

„Dáte si kafičko?“ zašvitoří Cora a mávne rukou ke stolku s vyskládanými šálky.

„Espresso, prosím,“ odpoví muž a vzápětí – jakmile si všimne termosky s hodinu starou překapávanou kávou – dodá: „Aha, v tom případě bych prosil jen americano.“

S úsměvem od pořadatelky převezme standardní bílý hrneček s podšálkem a chvilku nerozhodně postává u bufetového stolu s pochutinami. Jsou tu měkké ovesno-rozinkové sušenky, borůvkové mini muffiny a mini skořicové šneky z plundrového těsta.

„Tyhle sušenky jsou moc dobré,“ ukáže na jeden z talířků Vicki, která právě proplouvá kolem. „Nejsou sice domácí, ale i tak.“ Skousne si ret, sotva si uvědomí, že by to Cora mohla považovat za urážku. „Ovšem určitě je právě upekli tady dole v pekárně!“

Muž si vybere muffin a pak se dotkne svého batohu, jako by se chtěl ujistit, že se jeho obsah nějakou záhadou nevypařil. Co tam asi má? dumá v duchu Vicki. Panettone? Špaldovo-medový chlebiček? Nebo něco obvyčejnějšího? Na první otázky plynule navazují další: Zajímalo by mě, jestli je vážně špičkový pekař; co ho asi přimělo přihlásit se do soutěže?

„Dobrý den,“ přispěchá Jennifer s vřelejším uvítáním.

„Ach, jistě, promiňte... Dobrý den. Já jsem Mike. Mike Wilkinson,“ nabídne jí muž na oplátku pravici a pevný stisk.

„Jennifer.“

„Vicki.“

Všichni se zazubí od ucha k uchu a zašvitoří, jak moc je těší.

Mike povzbudivě kývne, ale jeho společnice utichnou a místností se rozléhá jen cinkání hrnků o podšálky.

Vicki vyšpláchne slabá káva na hřbet ruky. „Ajaj,“ zašklebí se rozpačitě, popadne ubrousek a bez valného úspěchu otírá těch pár cákanců, které pokropily její vzorované šaty ve stylu padesátých let. Jennifer se pousměje a v očích se jí zračí soucit. Mike se ohleduplně odvrátí, jak se pokouší její ponížení nevidět.

„Najednou jsem příšerně nervózní. Víím, že je to hloupost,“ broukne Vicki coby vysvětlení. V žaludku jí mravenčí napětím.

„To my všichni,“ uklidňuje ji Jennifer. „Je to úplně normální. Dostali jsme se sice až sem, ale to ještě nezaručuje, že postoupíme do vlastní soutěže. A jestli jste jenom trochu jako já, tak je to pro vás vážně velká věc!“

Konverzace se konečně rozproudí: proč je soutěž zajímavá; čeho se obávají; co očekávají od konkurzu; čím se chystají porotce oslnit – Jennifer croissanty s mandlovým krémem a čokoládovým dortem, Mike trojitým čokoládovým dortem s čokoládovou polevou a brioškami.

„Ale musí nás být přece víc, ne?“ nadhodí Vicki. „Cora říkala, že hledají celkem pět soutěžících. Při menším počtu by ty klipy na YouTube, které se chystají natáčet, neměly dostatečnou rozmanitost.“

A vtom se jako na zavanou otevrou dveře. Že by další soutěžící? Klábosení utichne.

Dovnitř vchází žena oblečená v plné polní: kozačky nad kolena, naškrobená bílá košile, tmavomodré džíny; k tomu hříva hnědých vlasů s luxurním kaštanovým melírem. Tvář se jí leskne lehoulinkou vrstvou bronzového pudru a září nadšením, v ruce si nese šedý proutěný koš a kolem sebe šíří auru člověka, který skrývá tajemství tak opojné, že ho jen sotva udrží pod pokličkou.

Mike zrudne a okamžitě vypadá o deset let mladší. Jennifeřin úsměv je charakteristicky laskavý, ačkoliv teď možná malinko zdrženlivý. Zato Vicki je v tu ránu celá nespá.

„Jsem tu správně na konkurzu do Hledání nové paní Eadenové?“ nadhodí Karen zbytečně a poněkud nejistě, než se špetkou ironie v hlase dodá: „V tom případě pojďme péct.“

Kathleen

*K*éž bych tak radši pekla, povzdechne si v duchu, když postává před vchodem jubilejní sté pobočky řetězce Eaden's, připravená slavnostně ji otevřít přestřižením pásky.

Obklopují ji zaměstnanci s radostným úsměvem na tváři a pánové od tisku, kteří se jen taktak drží, aby se nezačali vzrušeně strkat jako hlouček dětí, jimž slíbili dortíky, čokoládky, sladké zázvorové pivo a ještě teplé žloutkové řezy.

Ano, přála by si pořád ještě péct – nebo psát. Každopádně něco vytvářet. Ve vteřině zhltnuté neuspořádané větrníky nebo recept, který vydrží o něco déle.

Ale místo toho trčí tady na King's Road, zmítaná ostrým dubnovým větrem, a mrzí ji, že se nerozhodla pro něco teplejšího, než je ten lehounký šatový kabát spolu s nejtenčími punčochami. Nové lodičky ji tlačí a rozptyluje ji neustálá bolest a neodbytný chlad.

„Úsměv, paní Eadenová?“ houkne na ni jeden z reportérů. Kathleen odhalí zářivý chrup a blesk fotoaparátu blikne.

Co kdyby odmítla? Ta myšlenka se jí v hlavě zrodí ve chvíli, kdy se do ní opře náhlý poryv větru a ona vztáhne ruku, aby se ujistila, že jí víchř neporušil účes: působivě natupírované mikádo, díky Elnettu ztuhlé do pevné helmy. Něco takového by samozřejmě nikdy neudělala. Je přece paní Eadenová – Georgova manželka, gastronomická autorita a velký přínos pro firmu – a tohle je součást její role, přestože by si někdy přála raději skládat větíčky nebo plundrové těsto. Zapózovat, usmát se, příkyvovat – to je její práce. A k její nemalé úlevě a radosti poslední dobou také psaní a pečení.

Už jen tak pět minut, odhaduje a začne si třít paže dlaněmi, aby se trochu zahřála, pak dvacet minut strávených výměnou zdvořilostních frází se zaměstnanci uvnitř budovy. Nejde o žádnou velkou oběť a Kathleen si dobře uvědomuje, že právě tahle propagační činnost stojí za úspěchem jejich společnosti – a navíc je přínosná i pro její vlastní kariéru, pokud si chce připravit půdu pro vydání *Dokonalého pečení*.

Tuhle úvahu potvrzuje i hlas postarší ženy, která se přes hlavy davu pokouší zjistit, co se děje.

„Kdo to je? Nějaká filmová hvězda?“ připluje otázka na křídlech větru.

„Ne, to je Kathleen Eadenová. Patří jí tenhle obchod a píše ten parádní sloupek. Vždyť víš, v časopise *Hospodyňka*.“

„Krásná žena, vid?“ V hlase její přítelkyně zazní zbožná úcta. „A mnohem mladší než jsem čekala.“

„Na můj vkus je až moc hubená, ale to už je dneska holt v módě, nemám pravdu?“

„Je půvabná,“ přidá se třetí hlas.

„Kdo? Kathleen Eadenová, říkáte? Ó, to jsem netušila.“

„To je přece Kathleen Eadenová!“

„Kdo?“

„Kathleen Eadenová. Však víš – paní Eadenová.“

„Ach tak!“ Tenhle hlas je tlumený. „Tu mám moc ráda.“

Větičky se vzduchem nesou přes silnici až k nově otevřenému obchodu s nábytkem Habitat, který se pyšní obílenými cihlovými stěnami, dřevěným laťkovým stropem, vyhublými prodavačkami a zákazníky z řad trendy mladé generace. „Paní Eadenová,“ hučí pětiřadý dav a ona přemítá, jak dlouho ten tlak ještě zvládne. Je to jako bublinky v láhvi šampaňského, které bez ustání narážejí do zátky.

„Připravená, miláčku?“ přichází ji zachránit George.

„Jistě, drahý.“

„Tady máš nůžky. Buď opatrná, prosím,“ podává jí nástroj oky napřed a tlustými prsty pevně ovinutými kolem čepelí, jako by byla malé dítě, které potřebuje chránit. Kathleen si na jeden příšerný zlomeček

vteřiny představí tu spoušť, kdyby je popadla a začala jimi divoce šmíkat ve vzduchu.

„Miláčku?“ vrhá na ni George pohled plný obav zastřených láskou; jako by pořád ještě nedokázal tak docela uvěřit svému štěstí, dokonce i teď, po celých třech letech manželství.

„Jen okamžik,“ ujistí ho Kathleen, rozevře nůžky a přichystá je po obou stranách dokonale napnuté saténové stuhy. Jen mě nech něco si přát. Zvolím si to samé co vždycky. Kathleen na pár vteřin zavře oči a pak se je donutí znovu otevřít. Páska je přestřižená vedví, satén sklouzne k zemi za zvuků všeobecného jásotu a potlesku.

Možná je to dobré znamení, pomyslí si Kathleen. Jestliže takhle dokáže vypučet jejich firma – za pouhých deset let se z hrstky koloniálů rozrostla na řetězec čítající stovku supermarketových poboček – pak možná podobně vykvete i já? Ženy to přece dělají, co svět světem stojí.

„Kathleen?“ George jí položí ruku na kříž a postrčí ji ke dveřím supermarketu budoucnosti: uvnitř je to samá zářivka a samoobslužný mrazicí box.

A paní Eadenová zapne svůj automatický úsměv.

5

K tomu, aby se z vás stala dobrá pekařka, samozřejmě nemusíte navštěvovat specializovaný kurz – ať již v místní pobočce Ženského institutu, či dokonce ve vyhlášeném kulinárním institutu Le Cordon Bleu. Péct se může naučit úplně každý, a ačkoliv vhodný učitel vám bezpochyby pomůže, úspěchu lze dosáhnout i prostým sebevzděláváním. Mnoho z nejúchvatnějších pekařských výrobků, které jsem kdy okusila, pocházelo z těch vůbec nejskromnějších poměrů.

*D*ěšť, který pokropil Vicki a promočil Mika, skrývá katedrálou proslavené městečko Exeter za nepropustnou clonou, břichaté kapky bičují kopce a šplouchají o chodníky, ignorují přeplněné kanály.

Claire Trelawneyová tráví nudné dopoledne za kasou místní pobočky Eaden's a sklízí plody silného lijáku: obchod je prázdnější než obvykle, ačkoliv čas ubíhá úplně stejně pomalu.

Spěšně se usměje na matku s miminkem, která právě začíná vykládat zboží na běžící pás. Většina úsměvů, které rozdává, je možná nucená – jen běžná zdvořilost očekávaná šéfy –, obvykle se v nich ovšem zrcadlí alespoň špetka nadšení. Dnes dopoledne tomu tak ale není. Náhlý náráz prudké dešťové vlny do proskleného výkladu zákazníky překvapí – a další vžene dovnitř ve snaze uniknout crčící markýze nad vchodem. Cestou domů promoknu až na kost, pomyslí si Claire při pohledu na předpisové černé kalhoty, které ji při zvlhnutí doslova mrazí na stehnech, a laciné plátěnky už teď nacucané vodou. Pokouší se myslet pozitivně, ale moc jí to nejde. Co pozitivního může člověk najít na pomalé šichtě v maloměstském supermarketu o zamračeném dopoledni v polovině února?

Claire začne skenovat čárové kódy a čtečka s monotónní pravidelností pípá: plenky, píp; vlhčené ubrousky, píp; mléko, píp; máslo, píp; mléčná čokoláda, píp, píp, píp.

„Je v akci,“ uculí se provinile mladá maminka.

Claire na sobě nejspíš musela nechat znát emoce. Z nákupu se toho o lidech dozvíte hodně. Pokladní nepoznají jen bulimiky nebo alkoholiky, ale také obsedantní jedince, kteří se vždy přesně řídí seznamem; ty, kteří nikdy nevaří, i ty, kteří vaří ustavičně.

Vezměte si tuhle novopečenou matku – teď začíná být její kořist zajímavější. Možná byla chyba soudit ji za kilo sladké čokolády, protože hned za ní následují bio vejce, moučkový a třtinový cukr, mascarpone, smetanový sýr, celozrnné sušenky, vanilkový extrakt – ten drahý: pravá vanilka vylouhovaná v alkoholu, nikoliv laciné, uměle vyrobené aroma.

„Chystáte se na klasický newyorský cheesecake?“

Ta otázka z ní vyjela bez přemýšlení. Claire rozpačitě sklopí hlavu a vrátí se k markování. Mouka, píp; rozinky, píp; mrkve, píp; cukety, píp – oboje v bio kvalitě.

„Ano,“ usměje se žena. Má středostavovskou výslovnost, ale její tón je přátelský. „Jak jste to uhodla?“

Ten recept umím zpaměti, odpoví jí Claire v duchu. Ne že bych si teda mohla dovolit přísady, které jsou k jeho upečení třeba – aspoň dokud je kvůli dobíhající lhůtě spotřeby nevyřadí a já je nevyhoudím v zaměstnanecké kuchyňce. Přemítá, jestli ho zákaznice hodlá dělat podle Nigelly Lawsonové, Rachel Allenové nebo Mary Berryové.

Slova z ní znovu vyletí, než je dokáže zastavit.

„Podle Nigelly,“ odpoví žena udiveně a ve vzduchu visí nevyřčená otázka: proč má někdo jako Claire tak obsáhlé vědomosti o luxusních moučnicích?

„Vy ráda pečete?“ pokračuje zákaznice.

Jenže Claire si najednou všimne, jak ji pozoruje vedoucí pokladen Margaret. Pracovníci na kase by měli zvládnout načíst osmnáct položek za minutu, a přestože mají v popisu práce také chovat se k zákazníkům přátelsky, přehnané povídání je jen zdržuje.

„Ehm... Jenom mě baví číst recepty a kochat se obrázky – zkrátka typické jídelní porno, jak se dnes říká,“ odpoví Claire a blýskne po ní úsměvem.

Žena zrudne. Jídelní porno, vážně jsem něco takového řekla? zastydí se Claire. Mladá maminka natuká do terminálu svůj PIN a obě v tichosti čekají, až transakce proběhne a z přístroje vyjede účtenka.

„Ehm, tak nashledanou,“ vysouká ze sebe zákaznice, naskládá jutové tašky do vozíku a pospíchá i s děťátkem pryč od té hubené holky, která ji vyvedla z míry svým nerobotickým chováním a překvapila nečekanou poznámkou.

Ale vždyť je to pravda, trvá si Claire v duchu na svém, vážně čtu kuchařky. A v televizi sleduju všechny pořady o vaření a kuchařské soutěže. Co jiného má taky dělat svobodná matka s devítiletou dcerkou, neexistujícím společenským životem a mizerným příjmem?

Většinu času je buď příliš vyčerpaná, než aby dokázala vyvinout úsilí, které je k přeměně receptu v hotový pokrm zapotřebí, nebo má hluboko do kapsy a nemůže si přísady na komplikovanější laskominy dovolit. Ale s Chloe pravidelně pečou piškotové dorty a drobné pečivo, perníkové panáčky, muffiny, šafránové bochánky, dokonce i cornwallské plněné pirohy; zkrátka recepty, které nevyžadují drahé ingredience ani náročné postupy, ale jejich maličký byteček přesto naplní vůní máslové pohody a příslibem příjemných chvil.

Claire si moc dobře uvědomuje, že je v sedmadvaceti se svou láskou k pečení mezi vrstevnicemi spíš výjimkou, ale bere to tak, že jen dělá, co ji naučila její vlastní matka. „Pokračujeme v rodinné tradici,“ vysvětluje své dcerce, když dívenka se zčuchanými vlásky tvaruje okraje plněných taštiček rádylkem nebo vykrajuje hvězdičky z perníku, jen aby vzápětí nechala práce a pustila se do spontánního tanečku. Hubené nohy ji z přeplněné kuchyně vynesou jediným skokem.

„Máš přirozený talent,“ pokyvuje souhlasně Clairina matka Angela, a přesto neodolá a maličko poposune těstové lístečky, kterými je ozdobený páj.

„Hej!“ Claire pocítí obvyklý záchvěv podráždění, musí ovšem uznat, že to tak opravdu vypadá lépe, a nakonec to nechá být.

„Kéž by ses tak vrátila k pečení,“ pokračuje většinou Angela, čímž má na mysli: kéž bys přestala dřepět za kasou a vrátila se k práci v pekárně. Jenže v supermarketu je mnohem vhodnější pracovní doba, odpovídá na to její dcera pravidelně. Jak bych mohla dělat od pěti od šesti ráno, když se musím starat o Chloe?

„Tak co aby ses vrátila do školy?“ poukáže její matka na studium hotelové školy, které přerušilo neplánované otěhotnění. Obě ovšem vědí, že je to jen zbožné přání. Studentská léta a doby, kdy snila o práci ve vyhlášené – možná dokonce michelinskou hvězdičkou ověřené – restauraci, skončily už před devíti lety: toho dne, kdy jí sestřička v porodnici podala hlenem a krví pokryté vřiskající miminko. Claire ani na vteřinku nelituje, že Chloe má – jak by taky mohla, když jí dcerka ukázala tu nejryzejší formu bezvýhradné lásky? Ale pravdou zůstává, že těhotenství v sedmnácti učinilo takovým kariérním představám přítrž už nadobro. Dnes si Claire Trelawneyová luxus v podobě snění zkrátka nemůže dovolit.

V marketingovém oddělení společnosti Eaden & syn pozoruje Cora Youngová fotografii. Drobná mladá žena na ní objímá dlouhonohou dívku, která by se skoro dala považovat za její sestru, nebýt předčasných vrásek na ženině čele a mateřské prudkosti objetí. Zplihlé vlasy má sčesané z bledé tváře, z níž s nečekanou intenzitou září jasné modré oči, a z jejího postoje sálá jistá nervózní energie, jako by se měla neustále na pozoru, byla vždy připravená vyrazit do akce.

Cora, která se musí spokojit s výběrem z téměř výhradně středostavovských kandidátů, dojde k názoru, že mohou ženin zaměstnanecký poměr ve firmě Eaden's využít v její prospěch – lidé to nebudou považovat za protekci, ale za důkaz, že si musela účast v soutěži vybojovat. Bude pro ně přínosem.

Cora znovu sklopí oči ke snímku.

Líbí se mi, pomyslí si. Hned jí zavolám.

Jennifer se telefonicky dozví, že úspěšně překonala nástrahy konkuru, právě když vyrábí křehké těsto. Buclaté prsty má pokryté směsí másla a mouky, z níž zrovna pomocí ledové vody a velkého oranžového žloutku těsto vypracovala: sypké přísady se v ukázce pravé kulinářské alchymie propojily s těmi tekutými.

Připravuje koláč s kuřecím masem a estragonem, omaštěné nové brambory a zelené fazolky pro svého muže Nigela – ačkoliv jestli bude o pokrm stát, je věc jiná. Možná si dá brambory, pokud se mu tedy podaří přijít, dřív než k nim stačí přidat máslo. Pak si je na talíři smíchá s fazolkami a římským salátem a vytvoří tak neochucený a neuspokojivý salát. I když, snad sám sobě povolí alespoň pár kapek balzamikového octa.

Nigel býval kdysi stejný gurmán a požitkář jako ona, pak ovšem jeho mladší bratr Tom v padesáti prodělal silný infarkt a pro Nigela to byl – jak pravidelně a poněkud pokrytecky prohlašuje – pořádný „budiček“.

Najednou byl konec večerním sklenkám whisky, čokoládě po večeri, kousku dortu po příchodu z práce i vydatným porcím červeného masa. To vše nahradil běh – ne ovšem nějaký lehký jogging kolem bloku, nýbrž posedlé a urputné běhání muže, který pocítil, jak mu po patách chňapla smrtelnost, a teď se jí zoufale pokouší utéct; muže, který se ve středním věku rozhodl stát maratonským běžcem.

„Pořád lepší, než kdyby si našel milenku, mami,“ domlouvala jí nejmladší dcera Lizzie, když se Jennifer odvážila proměnu jejího otce okomentovat.

To je samozřejmě pravda, i když ona to přesto vnímá jako určitou zradu.

Nejde jen o čas, jenž Nigel svým novým koníčkem tráví: třikrát týdně kratší okruh plus dvacetikilometrová trasa o víkendu; týdenní schůzky běžeckého klubu, kde se sportovním aktivitám věnuje po boku triatlonistek s až děsivě vypracovanou figurou; a nakonec vlastní maratony, které za necelý rok stihl už rovné čtyři. Jennifer nejvíc bolí, že tím vlastně odvrhl dosavadní způsob života v době, kdy dílem krutého

osudu z rodneho mizua vyiety i vsechny tri ucery: Lizzie nastoupila do prvního ročníku na univerzitu, Emma třetím rokem studuje francouzštinu v Montpellier a Kate po státnicích vyrazila na roční cestu po Austrálii.

Jennifer si samozřejmě uvědomuje, že by se mu měla snažit být i nadále dobrou manželkou a vyhovět jeho novým potřebám, podřídit se jeho vůli a pozměnit svůj způsob vaření. Jenže celá její identita je pevně spjatá s poskytováním výživných jídel, a kdykoliv na stůl přinese na páře vařeného mořského vlka s thajským salátem nebo – před závodem – talíř těstovin obalených místo tučné carbonary dietní rajčatovou omáčkou, cítí hluboké roztrpčení. Nemluvě o kručení v žaludku. Sní vařenou rybu a samozřejmě dokáže ocenit její jemnou nasládlou chuť, ale to neznamená, že přestane toužit po sacharidech. A když pak sklízí ze stolu, automaticky sáhne po pravidelně doplňované dóze na sušenky nebo otevře ledničku. Zkrátka a dobře, jakmile Nigela vypudí z kuchyně – „Ne, kdepak, já se o nádobí postarám, miláčku, nedělej si starosti“ –, Jennifer okamžitě zmaří všechno, čeho zdravou večeří dosáhla, a nacpe se čokoládovým dortem nebo žloutkovými řezy.

Samozřejmě si moc dobře uvědomuje, že to tak nejde praktikovat věčně. Pochopila to o Vánocích, když Emma – věrná své pověsti dívky s pěkně nabroušeným jazykem – při rozpravě s Lizzie jen tak mezi řečí prohodila, že se z jejich otce stal „Jack Sprat“, postavička z dětské říkanky, která se odmítá dotknout čehokoliv tučného a... a jeho manželka se málem nevejde do dveří.

„A co jsem v tom případě já?“ ozvala se Jennifer – a vyzývala je tím, jen aby se opovážily doříct druhou část říkadla.

Em měla alespoň tolik slušnosti, že okamžitě zrudla. „Ale my tě máme rádi takhle měkkou a mazličí,“ pokusila se svou matku ukonejšit, objala ji kolem pasu a hlavu vtiskla do šíje, stejně jako to dělávala, když byla ještě malá. Ale svá slova už zpátky vzít nemohla a Jennifer ji projednou odstrčila a odmítla se pomazlit právě s tím ze svých dětí, které obyčejně o fyzické projevy náklonnosti příliš nestojí. „Příště zkus

napřed myslet a teprve potom mluvit,“ sykla na dceru. „Já mám taky city, abys věděla.“

Nigel, který vešel do místnosti právě ve chvíli, kdy ona demonstrativně odpochoďovala, před svými dospělými dcerami obrátil oči v sloup a nabídl svůj názor: „To víte, hormony. Je v přechodu.“ Zaslechla, jak se dívky uchichtly, a přestože dobře věděla, že se jen pokoušely skrýt vlastní rozpaky a nerozházet si ještě otce, zasáhlo ji to jako nejkrutější zrada. Sklopila oči ke svému břichu, které se po obzvlášť opulentní štedrovečerní hostině vzdouvalo a napínalo pásek sametových kalhot, a náhle ji zaplavila vlna sebeopovržení. Víc než jen to – zatímco stála pod jmelím v chodbě, široká chodidla pevně vtisknutá do dlažebních kamenů ze sedmnáctého století, připadala si zoufalstvím úplně dutá.

Její muž měl samozřejmě pravdu – hormony se jí skutečně bouřily v důsledku menopauzy –, ale její neustálé pečení nemělo nic společného s tělesnými změnami, naopak všechno souviselo se snahou nějak vyplnit rostoucí prázdnotu v jejím životě.

Jennifer se cítí okradená. Přišla o roli, kterou poctivě hrála pětadvacet let, a jako křeček neuroticky pobíhající v kolotoči ani ona nedokáže zničehonic přestat a přizpůsobit se změně okolností. Vždycky pro svou rodinu vařila a skutečnost, že o její jídlo – a přeneseně tedy ani o její pozornost – najednou nikdo nestojí, ji nezastaví. Koláče a dorty z její trouby vycházet nepřestávají: jen dnes míří na vesnické slavnosti, charitativní schůzky, jako dárek pro starší sousedy. Když přátelé komentují její štedrost, dává její odpověď tušit, že je to pro ni přirozený reflex. „No co,“ pokrčí Jennifer rameny, „lásky přece prochází žaludkem.“

„Jennifer Briggsová?“ vytrhne ji ze zamyšlení hlas ve sluchátku.

„Jenny. Ano, to jsem já.“

„Volám ohledně Hledání nové paní Eadenové. Vy jste se v úterý zúčastnila konkurzu, nemám pravdu? Chtěli bychom vám nabídnout místo v soutěži.“

Jennifer stojí ve své kuchyni, sluchátko svírá vlhkýma rukama ozdobenýma nitkami vláčného těsta a srdce jí poskočí radostí.

Kathleen

Peče tak, jak to má nejraději: ve svém přepychovém městském domě v srdci londýnské Chelsea. Typicky bělostnými svisle posuvnými okny dovnitř proudí slunce a koupe ji ve svém jasu.

Její kuchyňská váha je dokonale seřízená, přísady vyrovnané podle velikosti, na odkládacím stolku leží blok a tužka – připravené zaznamenat drobné úpravy receptů nebo nové nápady pro *Dokonalé pečení*, knihu, jejíž vydání bylo oficiálně stanoveno na příští rok.

Dnes ovšem zůstávají stránky notesu prázdné. Inspirace není třeba, nebo se múza k polibku prostě nemá. Další časopisecký sloupek už má Kathleen hotový: ódu na radost pramenící z pečení dortů, v níž snad poněkud zbrkle slíbila „božskou manu z dortové formy“ díky pouhému smísení tuku, mouky, cukru a vajec. Není tedy nutné, aby pekla. Může se procházet kolem a vyrábět piškot nebo sušenky, sněhové pusinky či křehoučké francouzské zákusky zkrátka jen tak: pro potěšení nad tím, že má možnost zabývat se tím, co ji baví.

Přesto postupuje systematicky a odměnou je jí plodné dopoledne. S bedlivým soustředěním peče z paměti váрку za várkou, dorty, které pekla už tolikrát: citronovou babetu; ořechový dort s kávovým krémem; řezy Battenberg obarvené mandlovým extraktem a malinovým pyré. Následuje čokoládový dort s hutnou čokoládovou polevou a pak madlenky, které jsou v porovnání s dekadencí dvojité čokolády až roztomile prostinké a nevyumělkované. V poledne už se stůl prohýbá pod záplavou piškotových pamlsků v různé fázi přípravy – chladnoucích, zcela hotových i právě potřených dokonale vyváženou polevou.

Kathleen se přistihne, jak sobě navzdory sahá po notesu a několika pečlivě zvolenými slovy přibližuje čtenářům lahodnost svých zákusků: čokoládová poleva je „kalná“, šachovnicové řezy „ovoněné“, ořechový dort „nahořklý právě akorát“. Ne, to není ono. V ořechovém dortu „se snoubí sladkost se sofistikovaností: máslová náplň pozvedá chuť piškotového těsta a vlašské ořechy dodávají moučníku určitou krémovost“. Je to vážně pravda? Jsou ořechy skutečně spíš krémové než hořké? Jeden ochutná, pak popis přeškrtně a zaznamená neuspokojivou alternativu. „Krémová hořkost?“ napíše a otazník podtrhne.

Usazená na samém krajíčku židle upije svůj Earl Grey a dovolí si ochutnat jednu malou madlenku: možná nejfádnější z dnešní škály nejroztodivnějších cukrářských výtvorů, ale přesto tak utěšující. Pár jich zabalí na později pro George, ořechový dort vloží do dózy, aby ho mohla věnovat své kuchařce paní Jenningsové, ale osudem ostatních lahůdek je ocitnout se v docela jiném domově.

Později odpoledne už jsou všechny zákusky umístěné do krabic a odeslané o čtyři kilometry dál, do Westminsterské dětské nemocnice na rohu Vincent Square.

Místní lékaře vyvede z míry, že takový nežádoucí dar obdržela právě nemocnice léčící silně podvyživené děti, ale sestřičky si lahodné moučníky rády dopřejí o pracovní pauze.

Snažte se do pečení co nejvíce zapojovat své děti. Za příležitost pracovat po matčině boku budou moc rády a vězte, že na výuku pekařských dovedností není nikdy příliš brzy, ať už se jedná o dívky či o chlapečky. Vybavte se trpělivostí a dobrou náladou, jejich pokusy odměňujte úsměvem a můžete si být jistá, že tak získáte ochotné pomocníky, kteří udělají všechno proto, aby si vysloužili vaši pochvalu.

*R*ychle, Alfie. Ne, takhle ne.“ Vicki se marně pokouší napěchovat vzpouzející se děcko do autosedačky, zatímco jí tělo bičuje chladný vítr, lomcuje dveřmi od auta a hrozí, že jí jimi co nevidět uhodí do zad.

Je právě tři čtvrtě na osm v den prvního kola soutěže a Vicki potřebuje odvézt synka k přítelkyni Ali do čtvrti Putney v jihozápadní části Londýna, než vyrazí k venkovskému sídlu Eadenových v hrabství Buckinghamshire, kde soutěž v deset hodin začíná. Teoreticky by měla mít spoustu času, to ovšem platí jen v případě, že jí plány nepřekazí rozmarný londýnské dopravy – a jejího náladového synáčka.

Od začátku počítá s nevyhnutelnou hysterickou scénou – „Ale mamííí, já tě potřebuju!“ – a na její řešení si vyhradila dvacet minut času. Mohla by napsat přesný scénář: dvacet minut na počáteční chlácholení následované striktní přísností, kterou nakonec vystřídá bezostyšné podplácení. Oba už teď dobře vědí, že se jí ze sevření podaří vymanit teprve v okamžiku, kdy mu ze zoufalství slíbí novou krabici lega. V tu ránu jeho slzičky vyschnou jako zázrakem. A Vicki se pak odčítí k autu a sešlápne plyn k podlaze, dokud ji nezbrzdí hlemýždí tempo

výfukovými plyny zahlcené Fulham Palace Road přímo uprostřed ranní špičky. Bude se cítit provinile, bude vystresovaná a našťvaná. Stačí si to jenom představit a už cítí, jak jí spánky tepou vzrůstajícím napětím.

„Řekla jsem ,ne‘.“

Jedna přítelkyně jí kdysi vyprávěla, že dětskou neochotu nechat se připásat do sedačky nejspolehlivěji vyřeší úder pěstí do břicha. Tehdy to brala jako vtípek – ten druh černého humoru, kterému holdují duchaplnější z jejich známých maminek; stejný typ komentářů, jaké člověk vidá na internetových fórech, kde se znuděné matky předhánějí, která z nich přijde s nejříznější hláškou –, ale dnes už si tak jistá není. Chmurně si svého potomka prohlíží. Chlapeček se usmívá jako andílek a pokouší se jí strhnout plstěnou sponku, jež jí drží ofinu z čela, zatímco se oběma rukama snaží konečně mu zapnout bezpečnostní pás. Její synáček, který se z mazlivého batolete rychle mění v silného umanutého chlapečka, napíná tělo, až se prohýbá v kříži. Vicki škusne hlavou, aby unikla jeho nenechavým ručkám, a současně ho vtlačí do sedačky. Pás je zapnutý. Chlapec se jí zadívá do očí a rozpustilý úšklebek je rychle vystřídán roztreseným spodním rtem. Vicki s mrazivým uspokojením zopakuje: „Řekla jsem ,ne‘.“

Odkdy jsem takhle pánovitá? podiví se v duchu, když zbytečně agresivně zabouchne dvířka, nasedne na místo řidiče a také se připoutá. Nehce se stát žádnou uječenou maminou. Křičet na dítě není, jak ji jednou poněkud eufemisticky upozornila sestřička docházející na porodní kontrolu, „k ničemu“. A rozhodně se nejedná o chování hodné vynikající učitelky.

A také to není chování maminek jedináčeků. Snad by to šlo ospravedlnit, kdyby měla auto plné dětí a spěchala do zaměstnání, ale ona má dítě jen jedno, jak jí připomíná tupá bolest měsíčního krvácení; jedno dítě, které má zahrnout svým časem a pozorností. A za takových okolností je její prchlivost zkrátka nepřipustná.

Ale i tak, omlouvá Vicki sebe samu trochu podrážděně, jakmile její Land Rover vklouzne do proudu ranní dopravy, úplně snadné to

taky nemá. Například dnes ráno by se jí byla hodila Gregova pomoc, jenže kde je její manžel, když ho potřebuje? Z domu odešel už ve čtvrt na sedm stejně jako každý den. Pravda, jako právník se specializací na obchodní právo chce být v kanceláři nejpозději ve čtvrt na osm a právě jeho ochota smířit se s dlouhou pracovní dobou jí umožňuje luxus zůstat doma s Alfiem. Ale přesto by se vůbec nezlobila, kdyby byl doma alespoň občas.

Greg vlastně sotva tuší, k čemu se jeho žena dnes chystá. Samozřejmě ví, že se dostala do prvního kola kuchařské soutěže pořádané supermarketem, ve kterém pravidelně nakupují, ale Vicki je přesvědčená, že ji pořádně neposlouchal, když mu včera večer opakovala podrobnosti a žádala ho o posouzení různých kombinací oblečení. Brzy mu začala padat víčka a po chvíli se s omluvným úsměvem odebral do postele a okamžitě usnul. Podle ní věří, že stejně hned vypadne – což je představa, kterou v něm lehkými náznaky podporovala, přestože v téhle soutěži žádné vyřazování neprobíhá. Nebo alespoň doufá, že to je ten pravý důvod, proč neprojevil téměř žádný zájem. Jediné, s čím si dělal starosti, byl Alfie a také to, aby nedošlo k narušení perfektního každodenního servisu, který mu žena v domácnosti poskytuje.

„Ale co když postoupíš dál?“ zeptal se, jakmile se minulý týden dozvěděla, že vybrali právě ji. „Kdo se postará o Alfíka?“ Tvář se mu zkrivila hrůzou. „Já s péčí o dítě pomáhat nemůžu.“

„Neboj, jsem si jistá, že na to nedojde,“ uklidňovala ho Vicki. „A pokud by snad přece jen, určitě pomůže máma nebo Ali. Na tebe to nebude mít žádný výrazný dopad.“

To těžko, zabručí si teď pod vousy, když prokličkuje mezi auty a zabočí do postranní uličky vedoucí k Aliinu domu. Jestli totiž přežiju první kolo, čeká mě soutěž každý druhý víkend a moje matka s těmi svými prodlouženými pobyty mimo město, dobrovolnickou prací a dávno rezervovanou velikonoční dovolenou možná nebude ochotná starat se o svého paličatého vnoučka dvakrát v měsíci.

Možná zkrátka budeš muset odvést svůj díl rodičovských povinností, milý Gregu, pomyslí si právě v okamžiku, kdy si všimne malého

podélného místečka a zaparkuje na něm s chladnokrevnou zručností Londýňanky: terénní vůz do něj vklouzne jako po másle, hned na první pokus. Vicki to až překvapí. Třeba je to dobré znamení?

Zachytí ve zpětném zrcátku synův pohled a pobídne ho: „Tak pojď, chlapče.“ Děcko je bledé jako stěna a oči se mu vlhce lesknou, spodní ret rozechvělý, jak se připravuje na pořádný řev.

Vicki náhle zaplaví obrovská únava. Nebylo by lepší přistoupit rovnou k úplatku? „Když necháš maminku, aby si šla pěkně péct, a ty si budeš mezitím hezky hrát se Samíkem,“ obrátí se na syna, „koupím ti lego vrtulník.“

Kathleen

Tohle tedy rozhodně není žádná perníková chaloupka.

Když se George nechal slyšet, že jí pořídil dům na venkově, ozvala se jako první iracionální myšlenka, že půjde o malé stavení u lesa: chaloupku z přelomu století se sedlovou střechou, dekorativně vyřezávanými římsami a léty opršelymi, sytě rudými cihlami, které připomínají pláty perníku.

Vůbec ji nenapadlo, že by mohl koupit něco tak monstrózního a – ačkoliv to by nahlas nikdy nevyslovila – tak snobského. A přece: když se nad tím hlouběji zamyslela, musela uznat, že se jedná přesně o ten typ okázalé nestvůrnosti, pro jakou by se rozhodl synek majitele koloniálu, kdyby chtěl světu předvést své nově nabyté bohatství a současně udělat dojem na dceru soudce. Kathleen si povzddechla. Ona přece George miluje kvůli jeho rodinným poměrům – nikoliv jim navzdory. Tak proč její muž cítí tohle neustálé nutkání dokazovat, že je jí hoden?

„Líbí se ti, miláčku, vid', že ano?“ ujišťoval se George, muž posedlý touhou potěšit, a objal ji kolem ramen. Stáli na trávníku před Bradley Hall, novogotickým panským sídlem, které jí zakoupil k narozeninám a teď poprvé předváděl. Z čela mu skanula kapička potu.

„Ale jistě, drahoušku,“ políbila ho Kathleen na tvář a v duchu si připomněla, že nechtěl být tak ordinární. Udělal to jen proto, že ji zbožňuje. „To je skutečně úchvatné překvapení!“

„Já věděl, že ti hned padne do oka,“ pokračoval její manžel, když zamířili po vyštěrkované příjezdové cestě k dvojici děsivých kamenných gryfů, ale pak se zarazil a znovu viditelně znervózněl. „Je tu takového místa. Dokážu si představit, že by sis tu zařídila tu nejparádnější

pracovnu. Podívej,“ mávl rukou k arkýřovému oknu v prvním patře. „Má úchvatný výhled. Je to učiněný pokoj s vyhlídkou. Tos přece říkala, že potřebuješ, ne? Nebo to snad měl být vlastní pokoj?“

Začervenal se a ona pocítila náhlý příval lásky k tomuto muži, který nejen skutečně naslouchal, když mu povídala o Virginii Woolfové, ale navíc přečetl slavný román E. M. Forstera, ani ne tak kvůli sobě – ačkoliv nezastíral, že by se rád dovzdělal –, ale protože věděl, že ji tím potěší.

„Pokoj s vyhlídkou by byl naprosto perfektní,“ usmála se Kathleen.

„Jestli má *Dokonalé pečení* vyjít už na počátku příštího léta, měla by ses do toho pořádně opřít,“ vyjevila se v tu chvíli Georgova obchodnická stránka. Byl uvážlivější než ona a – přestože on sám by to tak nikdy neformuloval – také si byl mnohem víc vědom manželčina vzrůstajícího významu pro úspěch své obchodní značky.

„S dorty už jsem hotová.“

„Nemůžeš přece napsat kuchařku jen o dortech.“

„To ne... ale začala jsem se sušenkami... Pak bude následovat chléb, masové koláče a drobné pečivo, nákypy a nakonec možná – ačkoliv ještě nejsem rozhodnutá – poslední kapitola o zákuscích k odpolednímu čaji.“

„Tak se mi zdá, že by ses v tom pokoji měla urychleně zabydlet.“

„Buď... anebo v kuchyni.“

„No ano,“ usmál se George. „To zní poněkud logičtěji. Je načase začít se pořádně otáčet u plotny.“

Za přátelského ticha pokračovali v chůzi, Kathleen náhle nadšená z představy velké panské kuchyně s obrovskými troubami a několika-metrovými stoly, na kterých bude moct válet svá složitá těsta a vyrovnávat tácy a tácy sušenek. *Dokonalé pečení* může napsat tady – ne v nějaké velkolepé pracovně nebo tajné podkrovní místnůstce ukryté pod střechou, ale tady, v samém srdci svého domova. Slova budou volně proudit, zatímco bude těsto nabývat a kynout; celé pasáže vzniknou za dobu, která je zapotřebí k tomu, aby se hladká směs v troubě proměnila v piškot. V jejím městském salonu jí větičky občas unikají, jako by k práci potřebovala vůni rozpuštěného másla, vajec a cukru.

„Taky mě napadlo,“ přerušil její přemítání Georgův hlas a muž zrudl ještě víc, „že je to ideální místo na výchovu dětí. Umím si představit, že bychom tenhle dům zaplnili drobotinou.“ Uši a kontury obličeje se mu okamžitě zbarvily do fuchsiova.

Kathleen se sevřelo hrdlo. Usmála se a pohladila ho po paži, z jejích úst vyšlo uchichtnutí, které muselo znít – jistě i jeho uším, ne? – nesmírně neupřímně. Jak mu povědět to, co už nejspíš sám tuší? Že se dědic, po kterém tolik touží – onen mytický syn v názvu firmy –, jaksi nemá k tomu, aby se v nejbližší době zhmotnil?

„Na to máme ještě spoustu času, miláčku,“ naklonila se k němu a pootevřená ústa přitiskla na ta jeho. I já si to tolik přeju, Georgi, chtěla by mu říct. Vždyť víš, jak důležitá je pro mě rodina – musíš sám vidět, jak moc po ní toužím. Ale nedokážu najít ta správná slova.

A tak se ho namísto toho pokusila ukonejšit komentářem, který – jak sama sebe uklidňovala – vlastně nebyl tak docela lež. Jen byl pravdě na hony vzdálený.

„Není přece kam spěchat, nemyslíš? Na děti je času dost. Pojdme si ještě chvíli užívat jen jeden druhého.“

Při aranžování dortu či koláče buďte vždy opatrná. Neovládnuté trhnutí zápěstím nebo chvilková nepozornost může vést k tomu, že se váš piškot rozdrobí, v nejhorším případě dokonce skončí na zemi. Dala jste si načas s přípravou moučníku, tak nespěchejte ani s jeho konečnou úpravou. Je zapotřebí zachovat obsah i formu.

„*N*o, ty krásó!“ neubrání se Claire Trelawneyová výkřiku, když se po šterkové příjezdové cestě blíží k Bradley Hall, bývalému domovu George a Kathleen Eadenových a místu konání soutěže Hledání nové paní Eadenové.

„Celkem to ujde, co?“ všimne si taxikář ve zpětném zrcátku jejich vytřeštěných očí a dokořán otevřených drobných úst. Žena vypadá naprosto ohromeně.

„Kristova noho! Tady fakticky bydleli – a já budu na chvíli taky?“ Claire se nevěřicně zasměje; z hrdla jí vybublá nadšení, které se proboujvalo ven skrz nervozitou stažený žaludek. Nakloní se dopředu a zírá na pískovcové novogotické panství, očima přelétá věžičky, ozdobné arkády a neuvěřitelně vysoká okna, v nichž se odráží paprsky vzácného únorového slunce.

„Takže vy jste jedna ze soutěžících?“ Taxikář, který ji vyzvedl na nádraží v Readingu, přibrzdí, aby se mohla pokochat celou tou pseudogotickou nádherou. Vůz se pomaličku šine po šterku a ona si tak stihne prohlédnout i krocketový kurt, po kterém se právě prochází zatoulaný bažant.